

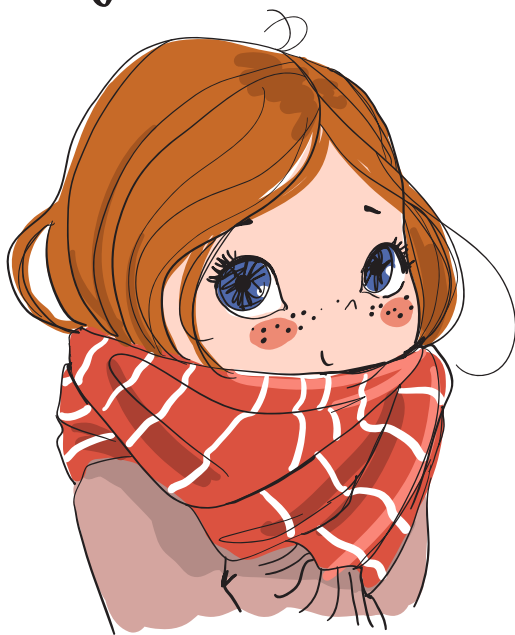
Inšpiratívna kniha o tvorivosti, odvahe a sile detí

Pretože si výnimočná

Alma Gross

Pretože si výnimočná

Alma Gross

TATRAN

Z nemeckého originálu Alma Gross: Weil du etwas Besonderes bist,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Alma Gross, Eisenach 2019,
preložila Eva Mládeková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022
ako 5363. publikácia.

Vydanie I.

Väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazykové redaktorky Zuzana Šulajová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2019 Alma Gross

Translation © Eva Mládeková 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1332-5

Obsah

Čo už je len na mne také výnimočné?	5
Ako môžu rodičia vysvetliť svojmu dieťaťu, že je výnimočné	45

Čo už je len na mne také výnimočné?

Mária s gaštanovohnedými vrkočmi, veľkými tmavými očami a milým úsmevom konečne začala chodiť do školy a hneď sa cítila ako dospelá. Veď takmer celý rok počítala dni a s rastúcim napätím a horúčkovitou netrpezlivosťou očakávala prvý september.

Občas sa jej zdalo neuveriteľné, že je už desať mesiacov žiačkou 1. C triedy Základnej školy Astrid Lindgrenovej a o niekoľko mesiacov oslávi siedme narodeniny.

Mama má možno pravdu, keď neustále opakuje: „Čím je človek starší, tým rýchlejšie mu ubieha čas.“

Asi nebude tak celkom od veci občas si vypočuť dospelých a popremýšľať o ich slovách, ktoré tak radi opakujú pri každej vhodnej príležitosti.

Áno, Máriu ste ohodnotili správne. Na svoj vek veľa premýšľa o veciach, čo sa dejú okolo nej.

Zvedavo sa zaujíma o všetko, čo pokladá za dôležité a pozoruhodné. Jej rodičia sú na ňu veľmi pyšní, pretože rozumie mnohému, čo jej priateľky a priatelia ešte celkom nechápu.

Svoju dcéru milujú nadovšetko na svete, no od istého času si začali o ňu robiť veľké starosti. V škôlke aj na začiatku školského roka bola Mária veselá a bezstarostná. Ústa sa jej nezastavili od rána do večera, kým nezaspala. Občas to bolo trochu únavné, ale rodičom sa páčilo, že Mária im neustále kladie otázky, pretože chce všetko vedieť. Navyše sa v tom čase omnoho viac smiala, každý deň s ňou bolo veselo a všetkých okolo seba nakažila očarujúcim úsmevom.

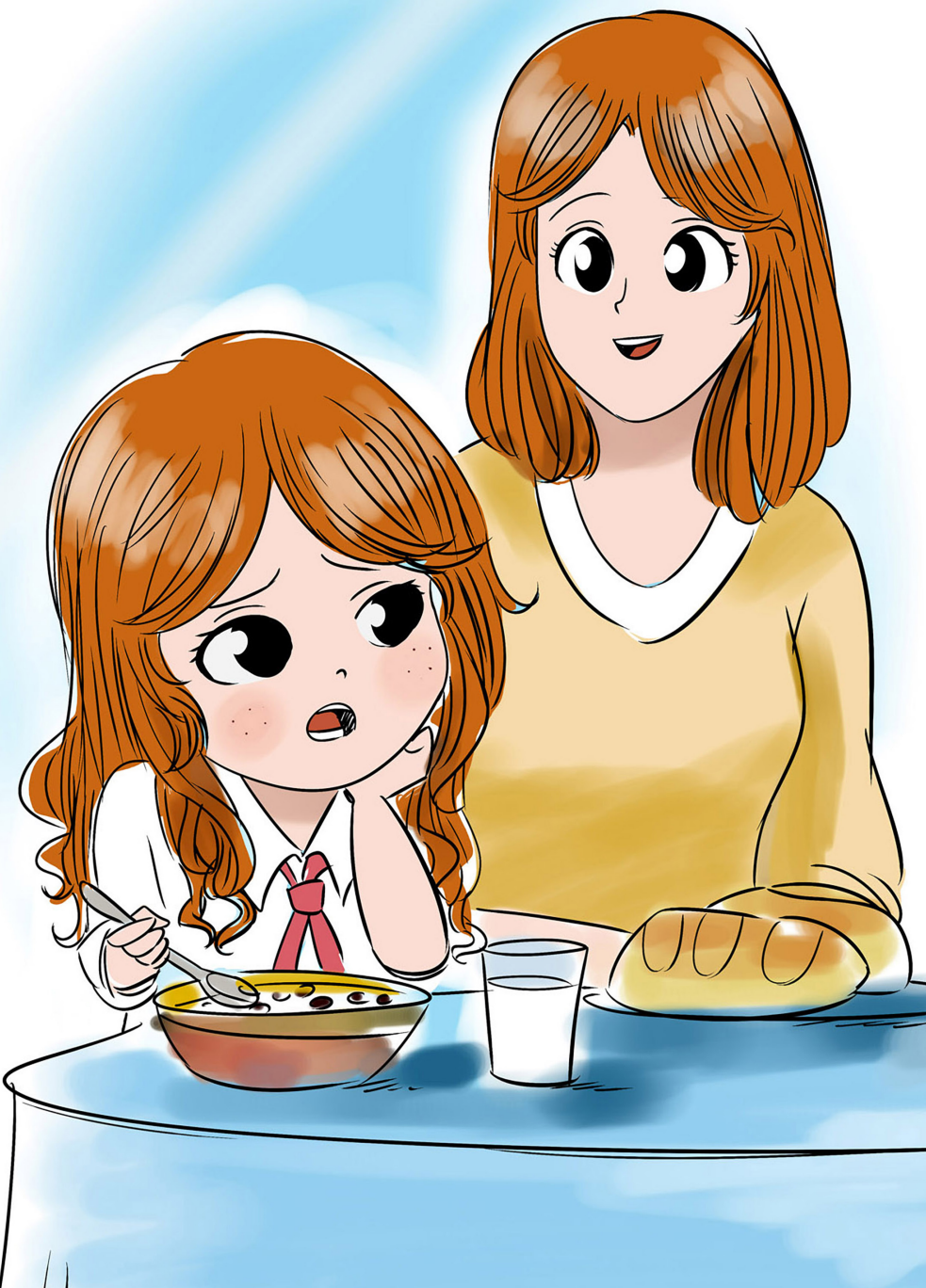
Mária sa však zmenila a je čoraz tichšia, ale škola nie je príčinou. Našťastie sa ľahko učí a učitelia a učiteľky ju vychvaľujú do neba.

Máriu musí ťažiť niečo iné. Rodičia to často rozoberajú, ale túto hádanku nedokážu rozlúsknuť. Rozhodli sa vyčkať na vhodnú chvíľu, aby si o tom s dcérou pohovorili.

Vhodný čas nastal včera. Keď mama priviedla Máriu zo školy, dievča sa znovu bez chuti prplalo v jedle.

„Nechutí ti?“ pýtala sa jej ustarostená mama. „Dnes som ti chcela urobiť radosť, uvarila som tvoje obľúbené jedlo.“

„Nie, je to naozaj výborné,“ uistovala ju bleskovo Mária. Jej rýchla odpoveď pripomínala výstrel z pištole, ale zaznievala v nej aj štipka strachu. „Ale vôbec nemám hlad. Mohla by si mi to neskôr prihriať?“

Mama si osušila ruky a prisadla si za stôl k dcére.

„Veľmi rada ti jedlo zohrejem,“ ubezpečila ju s povzbudivým úsmevom. „Možno by si radšej hneď bežala na ihrisko?“

„Ani nie,“ zašomrala Mária a na mamu sa ani nepozrela. „Najradšej by som išla do izby, prečítala si knihu a trochu sa pohrala.“

Sklonila hlavu a mlčky hľadela do taniera, no vtom jej mama chlácholivo a jemne položila ľavú ruku na plece.

„Čo je s tebou, srdiečko? Trápi ťa niečo? Nemyslíš, že by sme sa o tom mali porozprávať? Zväčša to pomôže,“ navrhla jej tichým hlasom.

„Predtým si ozlomkrky utekala na ihrisko, len čo si sa naobedovala. A keď veľmi lialo, prišli ťa navštíviť kamarátky alebo si strávila popoludnie

u nich. Toto vôbec nie si ty, nikdy si netrávila toľko času osamote. Donedávna si nám vždy rozprávala, ako dobre si rozumieš so všetkými v triede, a nás s ockom to nesmierne tešilo. Prečo sa odrazu všetko zmenilo?“

„Nerob si starosti, mami!“ odpovedala Mária, no v jej hlase bolo cítiť, že sa iba pokúša pôsobiť radosťne a bezstarostne. Konečne sa znovu pozrela na mamu. „Veď sme stále spolu,“ dodala ešte rýchlo. „A po škole toho majú všetci toľko, že si nevedia nájsť čas na stretnutie. Ale to mi vôbec nevádi a ani nie som preto smutná. Školáci sa asi toľko spolu nehrajú. Už sme na to priveľkí.“

Mamu dojalo takmer k slzám, ako sa ju dcérka snažila presvedčiť, aby si o ňu nerobila starosti.

„To je všetko veľmi pekné a zaiste aj sčasti pravdivé,“ odpovedala, vstala zo stoličky a rozhodne sa zahľadela na Máriu. „Takže si dospela natoľko, aby si sa so mnou otvorene a pravdivo porozprávala o tom, čo ťa trápi. Teraz pripravím kakao a pôjdeme do tvojej izby. Veľké dievčatá sa rozprávajú s matkou ako so svojou najlepšou priateľkou, vedela si to? A presne tak sa porozprávame aj my dve.“

Mama sa vrátila k sporáku a v Máriinom pohľade sa mihla neistota. Nebola si istá, či sa má na ten rozhovor tešiť alebo sa ho skôr obávať.

